

то сж влізо до Сърбскытъ слогове; както: вѣнѣцъ ж-та, брѣлж-тъ, праҳж-та; иж тѣмкашинтъ писателъ, дѣто сж писали и пышажта а-та, не є отъ дрѹго ийшо, само, че тѣ єдинѣ отъ гольмо мрѣзанье (илю незнанье) на словцѣ ж, и дрѹго, че кога є малогорѣчна дѣмата, не може човѣкъ да дочюе на краинта твѣрдѣ ѹко гласжта и, и до го различнѣ отъ а; както: вѣджта, пышажта, мoggжта; иж кога та є єдногорѣчна иай кога има ставицата ѹдрание, чюе са чисто ж, което є както казахмы краинїатъ ѿровъ гласъ; както: градж-та, праҳж-та. Тѣмъ ставицъ мы прїехмы въ нашжта Слобиницъ за по прѣвѣ.

А за биылъ имена, дѣто са свѣршватъ на малка єрь, прїехмы ставицъ а-та; гличнѣ падъ — пѣда; конь — конѧ; зашото на край дѣмата гласъ їа, вѣди са не отъ Слов. род. падежъ, а гласжта на слово ь, които требва въ сѣтикшино врѣлие да є прїелж гласъ на край дѣмитъ побѣче какъ а, колкото какъ е, і, и ж, отъ дѣто може да є станжла имож. четв на ье: конь — конѧ, коньѣ; както: пїаниз, пїени; полана, полени; шапка, шепки. А ставица е-та вѣди са да є отстанжла отъ а-та, които мы какъ Слобиницъ не прїехмы въ нашжта Слобиницъ.